

Forandring i saa Henseende umægtelig helst maatte fremkomme fra selve Regjeringens Side. Naar jeg seer hen til, hvorledes Lovforslaget behandler de Personer i Postvæsenet, der for Tiden ere i 5te Lønningsklasse, og som ifølge Postlønningssloven af 27de Januar 1852 kunne faae Pensjonsberettigelse, saa seer jeg ikke rettere, end at Meningen med den Bestemmelse, som derom er optagen, maa være den, som jeg strax skal komme til at angive. Det hedder i det foreliggende Lovforslags § 9: „Den i Loven af 27de Januar 1852 § 5 indeholdte Bestemmelse, at et Antal af 33 til Postvæsenets femte Lønningsklasse efter bemeldte Lov hørende Bestillingsmænd udnævnes af Kongen og ere pensionsberettigede, forbliver fremdeles i Kraft for de i saadanne Bestillinger nu Ansatte.“ Hvad er Meningen heraf? Meningen kan dog ikke være, antager jeg, blot at ville sige, at de nu for Tiden af Kongen udnævnte 33 Embedsmænd i den omtalte Klasse vedblive at være kongelige Embedsmænd. Jeg kan ikke see rettere, end at Meningen maa være den, at, indtil hele den nuværende Stof af denne Klasse er uddød, til enhver Tid 33 af dem blive kongelig udnævnte og faae Pensjonsberettigelse. Det skulde være mig kjær, om den ærede Finantsminister, hvis Formanden vil tillade det, med et Sa eller Nei vilde sige mig, om ikke denne sidste Opfattelse er den rigtige, den altsaa, at, saalænge der er en Mulighed for af de nu i disse Stillinger værende Personer at kunne give 33 kongelig Udnævnelse, skal det kunne skee. (Finantsministeren: Jo!) Finantsministeren opfatter altsaa Bestemmelsen paa samme Maade som jeg, og det er ogsaa den nærmeste Betydning af Ordene, ligesom det naturligtvis er den liberaleste Maade at gjøre Overgangen paa. Derved lader man alle dem, der i det Moment, da Loven udkommer, have en vis Afgang til at faae kongelig Udnævnelse, beholde denne Afgang. Det er imidlertid en Selvfølge, at Virkningen deraf er, at Begrænsningen paa dette Punkt først meget seent kommer til at træde i Kraft, thi, saalænge nogen af disse Personer er tilbage, som passende kan udnævnes, vil i Kraft af Bestemmelsen i § 9 om de „33“ Udnævnelser

kunne foregaae i Mærker. Men hvad jeg vil fremhæve, det er, at det forekommer mig, at man er gået meget strengere og skarper, ja for strengt og skarpt, tilværks paa andre aldeles tilsvarende Punkter. For at oplyse dette med et Exempel vil jeg fremdrage, hvorledes man stiller sig overfor visse Soldembedsmænd. Efter den nuværende Soldlønningsslov kunne af Soldvæsenets 4de Lønningsklasse 200 blive fast ansatte med Pensjonsberettigelse. Nu er Spørgsmaalet, hvor stor en Nedsettelse der heri skal finde Sted for Fremtiden. Folkethinget har villet nedsette Tallet til 140, Finantsministeren kun til 180. Det er dog med Hensyn til, hvad jeg her har for Die, mindre vigtigt, hvilket Tal vi tage; lad os derfor tage hvilket som helst. Thi hvorledes skal Overgangen for deres Bedkommende skee? Ja, man har i Virkeligheden ikke der truffet den mindste Overgangsbestemmelse. Hvad vil nu blive Folgen heraf? Folgen vil blive, at af hele den omtalte store Masse kan ikke en Gæste herefter blive kongelig udnævnt, før der af det nuværende fulde Antal — jeg forudsætter nemlig, at de 200 kongelige Pladser alle ere besatte; og det vil ialfald være reent tilfældigt, hvis de ikke ere det —, før der, siger jeg, af de nuværende 200 er død eller affædiget Saamange, at man er kommen ned under de 180 eller de 140. Nedsettelsen af Tallet vil altsaa ikke blot virke som en ligefrem Nedsettelse, men den vil naturligvis virke saameget stærkere, som en meget lang Tid maa gaae hen, inden der overhovedet kan finde nye Udnævnelser Sted. Skulde det dog ikke være aldeles rigtigt, at man ved en saadan Leilighed træffer en Overgangsbestemmelse, saa at Forandringen kommer til at virke gradviis, en Bestemmelse f. Ex. om, at for hver To, der bortsalbe, kan kun Een paany faae fast Ansættelse, indtil man naaer ned til et vist Tal, eller hvilken som helst anden Overgangsregel man nu maatte ville opstille. Det kommer mig ikke saameget an paa Reglens Indhold i det Enkelte; men det forekommer mig, som sagt, at man, ved at sætte et vist Tal uden nogen nærmere Overgangsbestemmelse, i høj Grad modvirker sin egen Hensigt ved for en meget lang Tid at slaae en Bom for hvilken-